

Esther Climent Gosp

Getabako

Premi València Nova

No fan cap fressa
les sabates de fusta
damunt de la nevada.

bromera poesia

○ L'ESTRANGERA ○

Pare, mare, tornem...

Aquest viatge
comença convertint-nos
en porques tipes,
vaguem soles, perdudes
a la ciutat fantasma.

El sutge ens ompli
les sabates, ens prenen
el nom, una ona
d'aigua bruta ens ofega,
coneixem gent amb rostre

que no és persona,
persones sense rostre.
A la riera
retroben la infantesa,
peus, flors i el cotxe en marxa.

○ REBEDOR ○

Aquesta terra
demana seus petjades,
surar, ser illa,
sabatilles prestades
i peus de convidada.

I no s'estremeix
qualsevol terra d'anar
pel fred tatami?

○ PISTA D'ATERRATGE ○

Als deu mil metres
és quan copse que vole
damunt d'un trasto
àgil, cec i inestable,
que viure és aquesta ala.

No hi ha cap dona
ben vestida que em diga
per quina porta
he d'eixir quan em pesa
tant, dins els pulmons, l'aire;

ni hostessa o hoste
que em faça un simulacre
d'una mancança
total de combustible.
Tampoc no hi ha sendera

dins la penombra.
No demane gran cosa,
només vull bitllets
per a classe turista
i pista d'aterratge.

○ FACTURAR O CONSIGNA ○

Quan acceptarem
que respirar inclou
que se'ns entelen
convenientment els vidres
de les ulleres?

○ L'ENGRANATGE ○

La graonada
puja amb mossos metàl·lics
que a les entranyes
se m'afonen i em solten,
se m'afonen i em solten.

Em vull quieta,
i m'empeny, em descolga
del metro i trobe
la fi de l'engranatge
a les maletes buides.

○ LA DEPENDENTA ○

Set/vint-i-quatre,
refrescos de cirera,
sàndwixs d'oferta,
uns somriures per hores,
reverència i tiquet.

Sota el paraigua
cau la pluja vermella
de la coberta
del llibre de Murata.
Soc la dona d'esquena

que té els ulls fixos
en la porta automàtica
de la *kombini*.
Sé que si l'humà es mou
és per conveniència,

que em voleu lliure
a la vostra manera,
que els formalismes

–ai!– se m'escapen.
He arribat a comprendre
que barrejar-se
amb la resta és la meta,
que és també una quimera.

○ QUIMONO ○

Una cuirassa
de colors per guarir-me.
Els plecs expressos
deixen part de l'esquena
nua, sota la nuca.

Tant fa la fressa
de les soles de fusta
al sòl de sorra.

Duc brut el rostre
d'arròs fet polseguera.
Tant fan les mànegues
sota els genolls, el nus
de l'*obi*, el tall al ventre.

○ SANTUARI ○

Pot ser que em perda
al passadís de portes
allà a Kyoto.
A la gàbia oberta
feta de fustes roges.

Pot ser que em perda
en la senda infinita
dels seus reflexos.
Em perdré, també et perdré.
Talment m'hi trobe.

○ CAQUI MASAOKA ○

Encara la flaire
de la gespa del prat
a les sandàlies.

Encara el fred
als peus d'aquella pluja
inesperada.

o NOH o

Tindre butaques
ací a primera fila
és de *geishes*,
samurais i ministres.
Al meu costat no garde

repòs ni fusta.
Callem ara, comença.
O és el silenci,
en realitat, cloenda?
El cirerer em busca

la fosca escorça;
una màscara, el rostre.
De cop, em sent
percudir les membranes.
Dins la gola, unes branques.
Al meu costat no garde

repòs ni fusta.
Vora meu, el teatre
és la fi que ens espera.